

Одного разу Господь зі Своїми учнями перепливав на інший берег Генісаретського озера. Піднялася буря, а Він спав. Учні в страху розбудили Його: «Учителю! Учителю! гинемо». І Він встав, єдиним словом приборкав бурю, і потім докорив учням

: «Де ж ваша віра»? «Вони ж в страху і здивуванні говорили один одному: Хто ж це такий, що вітрам наказує, і воді, і слухають Йо го»?

Корабель, починаючи від Ноевого ковчега, - символ Церкви, образ єднання людей, вірних Богів. Лише ті, хто були всередині ковчега, врятувалися від потопу

. А розбурхане море

— символ беззаконного, ворожого Богові світу.

Н а ци х

хвилям людина приходить до корабля- церкви, і лише ввійшовши всередину, раптом по-справжньому бачить істину: де йшов, і яким дивом було, що не потонув.

І кожен храм, де збираються віруючі, теж подібний кораблю серед стихій світу. Храми і будувалися часто у вигляді корабля. Храм теж, як і корабель, захльостують хвилі, тому що тут, як і в ковчезі, — не тільки праведний Ной і його розумні сини Сим та Яфет. Тут і -

Хам, і йому подібні. Тут і дружини,
і чоловіки,
своїми дружинами. І всі ми, - і
найдосконаліші
, і далекі від досконалості,
—
всі ми стоїмо і співаємо наш Символ віри: «Вірую ... в
Є
дину
С
вяту
С
оборну і
А
постольську Церкву ...» Віруємо, що можемо стати, і неодмінно станемо - істинним тілом
Христовим, всі члени якого страждають, коли один стражда
є
, і радіють, коли один радіє. І
це
вже диво, що ми, такі різні, сходимося в цей корабель-храм, і відклавши ворожнечу і
лихослів'я, якийсь час мирно стоїмо разом, пліч-о-пліч, обличчям на схід, поки
здійснюється Божественна служба. І ні для кого ці дві години не пройдуть марно.

І тепер наше завдання, щоб розходячись по домівках, примудритися все ж таки залишит
ися в Церкві; виходячи за борт корабля, все ж
таки
залишитися в ньому, зберігаючи в серці мир і благоговійно тишу Божої присутності.
Виходячи за межі корабля, ми йдемо по тим же хвилях, по яким прийшли сюди. Але
тепер вже йдемо не зі сліпою самовпевненістю, але
—
з увагою і страхом, тримаючись за Господа рукою молитви. Тому що ця грізна безодня
теперішнього
жит
т
я страшна лише безоднею моїх власних зол, і моїм забуттям мого Спасителя.

І я ще не в Церкві, якщо світ ще тягне мене і здається мені стійким і стабільним. І - я ще
не в Церкві, якщо, з іншого боку, мене лякають бурі. Значить у мене ще немає
впевненості в силі і мудрості мого К ормчого, значить я ще по-справжньому не зрозумів,
Хто Він. А адже «Він є Глава Тіла Церкви; Він - початок,
первенець
з мертвих». І «Он есть прежде всего, и все Им стоит» (Кол. 1, 17).

□ *За матеріалами сайту www.terap.ru*